

Εὐχαρίστως ἀγγέλλομεν τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις, ὅτι ὁ κ. Ἀντ. Φραβασίλης ἤρξατο τῆς ἐκ τοῦ Ἰσπανικοῦ μεταφράσεως νέου καὶ ἀρίστου ἔργου τοῦ Ἰσπανοῦ συγγραφέως Ἰωάννου Βαλέρα, ὑπὸ τὸν τίτλον :

ΠΕΠΙΤΑ ΧΕΜΕΝΕΣ

ἦν δημοσιεύσομεν εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» ἐν προσεχεῖ μέλλοντι.

Charles Nodier

ΟΙ ΤΥΦΛΟΙ

Διήγημα

Ἐκ δευτέρου ἐπεσκέφθην τὴν ὠρσίαν καὶ μελαγχολικὴν κοιλάδα τοῦ Σαμουνῦ, τὴν ὁποίαν δὲν θὰ ἐπανίδω πλέον!

Μετὰ νέας διέτρεξα ἡδονῆς τὸ ἐξ ἐλατῶν θελκτικὸν δάσος, ὅπερ περιβάλλει τὸ χωρίον τῶν Δασῶν. Ἀφικύμην εἰς τὸ μικρὸν τοῦτο πεδίου, τὸ ἀφ' ἡμέρας εἰς ἡμέραν ὑπὸ σωρῶν πάγων καταλαμβανόμενον, οἵτινες μεγαλοπρεπῶς κυριαρχοῦσι τῶν ὑψηλοτέρων κορυφῶν τῶν Ἀλπεων, καὶ ὅπερ δι' ἐλαφρῆς κλίσεως καταλήγει εἰς τὴν γραφικὴν πηγὴν τοῦ Ἀρβεύρου. Ἐπεθύμουν νὰ ἴδω τοὺς κυανοὺς ἐκείνους κρυστάλλους, οἵτινες κατ' ἔτος μεταβάλλουσι θέαν, καὶ νὰ ζητήσω συγκινήσεις εἰς τὰς μεγάλας ταύτας σκηναὶς τῆς φύσεως. Ἡ κεκοπιανυῖά μου καρδιά εἶχεν ἀνάγκην αὐτῶν.

Δὲν εἶχον διανύσει τριάκοντα βήματα, ὅπότεν παρετήρησα, οὐχὶ ἄνευ ἐκπλήξεως, ὅτι ὁ Πύκ δὲν ἦτο πλησίον μου. Ἀλλοίμονον! δὲν θὰ ἐπέιθετε αὐτὸν ν' ἀπομακρυνθῇ τοῦ κυρίου του, οὔτε μὲ τὴν ὑπόσχεσιν τῶν ὀρεκτικωτέρων καὶ ὠραίων ζυμαρικῶν. Ἠργήσεν ὅμως νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν πρόσκλησίν μου καὶ ἤρχισα ν' ἀνησυχῶ, ὅταν ὁ ὠραϊστὴς μου Πύκ ἐπανῆλθε μὲ τὸ στενωχωρημένον ἦθος τοῦ φόβου, καὶ ἐν τούτοις μὲ τὴν θεωπευτικὴν ἐμπιστοσύνην τῆς φιλίας, τὸ σῶμα στρογγύλον ὡς ἡμικύκλιον, τὸ ὄμμα ὑγρὸν καὶ ἱκετευτικόν, τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω, τόσῳ κάτω, ὥστε τὰ ὦτά του ἤγγιζον τὸ ἔδαφος. ὁ Πύκ ἦτο θεραπευτικὸς τῆς Ἰσπανίας κύων.

Ἐὰν ἐβλέπετε τὸν Πύκ ἐν τοιαύτῃ στάσει, δὲν θὰ εἶχετε τὴν ἰσχὺν νὰ ὀργισθῆτε.

Δὲν τὸν ἐπέπληξα· ἐκεῖνος ἀνεχώρησε πάλιν καὶ πάλιν ἐπανῆλθε, καὶ ἐνῶ τὸ παίγνιον τοῦτο ἐξηκολούθει, ἐπλησίασα, βαδίζων ἐπὶ τὰ ἴχνη του, τὸ ἔλκον αὐτὸν σημείον, ἕως οὗ ὑπὸ ἰσογενῶν συρόμενος συμπαθειῶν, ἢ ἂν προτιμάτε, ὡς ἐγώ, ὑπὸ δύο ὁμοίων δυνάμεων, ἔμεινεν ἀκίνητος ὡς μαγνήτης μεταξὺ δύο σιδηρῶν τοποθετημένων εἰς ἴσην ἀπόστασιν.

Ἐπὶ τῆς πετρώδους σειρᾶς τῶν βράχων, ἐξ ἧς ὁ Πύκ μὲ ἀπεχώριζε μετὰ τοσαύτης ἀκριβείας, ὥστε καὶ ὁ ἀλάνθαστος τοῦ Λαπλὰς διαβήτης δὲν θὰ ἠδύνατο ἐκατέρωθεν νὰ παρεμβάλῃ ἐν μόνον γεωμετρικὸν σημείον, ἐκάθητο ἀξίεραστος νεανίας, θελκτικῆς φυσιογνωμίας, περιβεβλημένος ἐπανωφόριον χρώματος κυ-

νοῦ, εἰς σχῆμα χιτῶνος, καὶ εἰς τὴν χεῖρα κρατῶν ράβδον μακρὰν ἐξ ἀρουφύλλου κεκαμμένην πρὸς τὰ ἄνω. Ἡ παραδοξὸς αὕτη ἐνδυμασία ἐδίδεν αὐτῷ ὁμοιότητά τινε πρὸς τοὺς ἀρχαίους ποιμένας τοῦ Πουσέν. Κόμη ξανθὴ καὶ βοστρυχώδης ἐπιπτεν ἐπὶ τοῦ γυμνοῦ τραχήλου του καὶ ἐκνυάτιζεν ἐπὶ τῶν ὤμων του. Τὸ ἦθος τοῦ ἦν σοβαρὸν, ἀλλ' ἄνευ αὐστηρότητος, μελαγχολικόν, ἀλλ' ἄνευ ἀθυμίας· τὰ χεῖλη τοῦ ἐξέφραζον ἀπαρέσκειαν, οὐχὶ ὅμως καὶ πικρίαν· μόνον τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐννοήσω. Ἦσαν μεγάλοι καὶ διαφανεῖς, ἀλλ' ἀπλανεῖς, ἐσβεσμένοι καὶ ἄφωνοι. Οὐδεμίαν ψυχὴ ἐκινεῖτο ὀπισθεν αὐτῶν.

Τοῦ ἀνέμου ὁ θύρουβος εἶχε καλύψει τὸν τῶν βημάτων μου. Οὐδὲν ἐφάνερωνεν ὅτι μὲ εἶχε παρατηρήσει. Ἐσκέφθην, ὅτι θὰ ἦτο τυφλός.

Ὁ Πύκ εἶχεν ἀκριβῶς παρατηρήσει πάσας μου τὰς ἐντυπώσεις, καὶ εἰς τὸ πρῶτον αἰσθημα εὐμενείας, ὅπερ εἶδεν ἀναβρῦον ἐκ τῶν ὀμμάτων μου, ἔτρεξε πρὸς τὸν νέον τοῦτον φίλον. —Τίς θὰ ἐξηγήσῃ ἡμῖν τὴν συμπάθειαν τοῦ εὐγενεστεροῦ ὄντος τῆς φύσεως πρὸς τὸ ἀτυχέστερον, τοῦ κυνὸς πρὸς τὸν τυφλόν; «ὦ, Πρόνοια! εἶμαι λοιπὸν τὸ μόνον ἐκ τῶν τέκνων σου ἐγώ, ὅπερ ἐγκατέλειψας!..

Ὁ νεανίας ἐπέρασε τοὺς δακτύλους αὐτοῦ εἰς τὰς μακρὰς καὶ μεταξίνους τρίχας τοῦ Πύκ, μειδιῶν αὐτῷ μεθ' ἀπλότητος.

— Πῶς μὲ γνωρίζεις σύ, εἶπεν, ἀφ' οὗ δὲν εἶσσι ἐκ τῆς κοιλάδος; Εἶχον καὶ ἐγὼ κύνα οὕτω παιγνήμονα καὶ ὠραῖον, ἴσως ὡς καὶ σύ; ἀλλ' ἦτο κυνηγετικὸς μὲ μαλλίον οὐλον—μὲ ἀφῆκε καὶ αὐτὸς ὡς οἱ ἄλλοι, ὁ ὕστατός μου φίλος, ὁ πτωχὸς μου Πύκ!..

— Παράδοξος σύμπτωσις! ὁ κύων σας ἐκαλεῖτο ὡς ὁ ἰδικὸς μου... .

— Ἀ! κύριε, εἶπεν ὁ νεανίας ἡμιογεύρομενος, κεκλιμένος ἐπὶ τῆς ἐξ ἀρουφύλλου ράβδου του, συγγνώμην, ἔνεκεν τῆς ἀσθενείας μου... .

— Καθίστατε, φίλε μου! Εἰσθε τυφλός;

— Τυφλὸς ἐκ γενετῆς.

— Οὐδέποτε εἶδετε;

— Εἶδον, ἀλλὰ πολὺ ὀλίγον! Ἐνθυμοῦμαι ἐν τούτοις κάπως τὸν ἥλιον, καὶ ὅπότεν ἐγείρω τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὴν θέσιν, ἣν κατέχει ἐν τῷ οὐρανῷ, νομίζω ὅτι βλέπω σφαῖραν, ἥτις μοι ἀναπολεῖ τὸ χρῶμα του. Ὡσαύτως ἐνθυμοῦμαι τὸ λευκὸν τῆς χιόνος καὶ τὴν θέαν τῶν ὀρέων μας.

— Ὡστε ἀπωλέσατε τὴν ὄρασιν ἕνεκα δυστυχήματος;

— Δυστυχήματος, ὅπερ ὑπῆρξεν, ἀλλοίμονον! ἡ ἐλαχίστη τῶν συμφορῶν μου. Ἦμην δύο ἐτῶν, ὅπότεν μεγάλη σωρὸς χιόνος καταπεσοῦσα ἐκ τῶν ὑψωμάτων τοῦ Φλεζέρ, συνέτριψε τὴν μικρὰν μας οἰκίαν. Ὁ πατήρ μου, ὅστις ἦτο ὁδηγὸς εἰς τὰ ὄρη ταῦτα, εἶχε διέλθει τὸ ἐσπέρας εἰς Πριερέ. Κρίνατε τὴν ἀπελπισίαν του, ὅπότεν εὗρε τὴν οἰκογένειάν του κα-

τεστραμμένην ὑπὸ τῆς ἐνταῦθα τρομερᾶς ταύτης μάστιγος! Βοηθούμενος ὑπὸ τῶν συντρόφων του, κατάρθωσε νὰ διατροπύησιν τὴν χιόνα καὶ νὰ φθάσῃ μέχρι τῆς καλύβης μας, ἥς ἡ στέγη ἐρείδετο εἰσέτι ἐπὶ τῶν ἀσθενῶν αὐτῆς στηριγμάτων. Τὸ πρῶτον ἀντικείμενον, ὅπερ συνήντησεν ἦτο τὸ λίκνον μου· ἔθεσεν αὐτὸ κατ' ἀρχὰς ἐκτός, καὶ ἐκεῖ ὅμως ὁ κίνδυνος ἠῤ-ξάνεν ἀκαταπαύστως, διότι καὶ αὐταὶ αἱ ἐργασίαι τῶν σκαφέων συνήργησαν εἰς τὴν πτώσιν νέων ὄγκων καὶ εἶχον δονήσει τὴν εὐθραυστον ἡμῶν κατοικίαν. Εἰσῆλθεν ἐντὸς αὐτῆς ὅπως σῶσιν τὴν λιπόθυμον μητέρα μου, καὶ πρὸς στιγμὴν εἶδον αὐτόν, εἰς τὸ φῶς τῶν δαδῶν, ὡς ἔξω ἔκαιον, νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἀλλὰ τότε τὸ πᾶν κατέρρευσεν. Ἐμεινεν ὀρφανός, καὶ τὴν ἐπαύριον παρετήρησαν ὅτι ἀμαύρωσις εἶχε προσβάλει τοὺς ὀφθαλμοὺς μου. Ἦμην τυφλός.

— Δυστυχὲς παιδίον! οὕτω λοιπὸν ἐμείνατε μόνον, κατὰμονον;

— Ὁ δυστυχὴς οὐδέποτε μένει μόνος εἰς τὴν κοιλάδα μας. Πάντες οἱ κάτοικοι συνηνῶθησαν ὅπως καθιδύνωσι τὴν συμφορὰν μου· ὁ εἰς μοὶ ἔδωκε στέγην, ὁ ἄλλος τροφήν, ὁ ἄλλος ἔνδυμα. Καλὴ τις χήρα, ἥτις εἶχεν ἀπολέσει τὰ τέκνα της, ἐπεφορτίσθη νὰ μὲ περιποιῇται καὶ μὲ ὀδηγῇ. Ἐκεῖνη χρησιμεύει εἰσέτι ὡς μήτηρ μου καὶ μὲ φέρει εἰς τὴν θέσιν ταύτην τὰς ἡμέρας τοῦ θέρους.

— Αὐτοὶ εἶνε ὅλοι οἱ φίλοι σας;

— Εἶχον πολλοὺς, εἶπεν ὁ νεανίας, θέτων τὸν δάκτυλον μυστηριωδῶς ἐπὶ τῶν χειλέων του, ἀλλ' ἀνεχώρησαν.

— Ἀνεπιστρεπτί;

— Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα. Ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ἐνόμισα ὅτι καὶ ὁ Πύκ θὰ ἐπανήρχετο καὶ ὅτι εἶχε πλανηθεῖ... ἀλλ' οὐδεὶς πλανᾶται ἀτιμωρητῇ εἰς τοὺς πάγους μας. Δὲν θὰ τὸν αἰσθανθῶ πλέον νὰ πηδᾷ περὶ ξίμου... δὲν θὰ τὸν ἀκούσω πλέον νὰ ὑλακτῇ εἰς τὴν προσέγγισιν τῶν ὀδοιπόρων... .

Ὁ τυφλὸς ἀπέμαζεν ἐν δάκρυ.

— Πῶς ὀνομάζεσθε;

— Γερβάσιος.

— Ἀκούσατε, Γερβάσιε, —οἱ φίλοι ἐκεῖνοι οὐς ἐχάσατε... — ἐξηγηθῆτέ μοι.

Ταυτοχρόνως ἐποίησα κίνημα ὅπως καθήσω πλησίον του, ἀλλ' ἐκεῖνος ὤρμησε ζωηρῶς πρὸς τὴν κενὴν θέσιν.

— Ὅχι ἐδῶ, κύριε, ὅχι ἐδῶ!... Εἶνε ἡ θέσις τῆς Εὐκαλίας, καὶ οὐδεὶς τὴν κατέλαβεν ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς της.

— Τῆς Εὐκαλίας; ὑπέλαβον, καθήμενος εἰς τὴν θέσιν ἣν αὐτὸς ἐγκατέλειψεν· ὁμιλήσατέ μοι περὶ τῆς Εὐκαλίας ταύτης καὶ περὶ ὑμῶν. Ἡ ἱστορία σας μὲ ἐνδιαφέρει.

Ὁ Γερβάσιος ἐξηκολούθησεν.

— Σᾶς εἶπον, κύριε, ὅτι ὁ βίος μου δὲν ἐστερήθη καὶ τινος ἡδύτητος, διότι ὁ οὐρανὸς ἔδωκεν εἰς τὴν δυστυχίαν, ὡς ἀνταμοιβήν, τὸν οἶκτον τῶν καλῶν ψυχῶν. Ἀπελάμβανον τῆς εὐτυχοῦς ἐκείνης ἀγνοίας τῶν κακῶν, ὅπότεν ἡ παρουσία